

JAN CIMICKÝ

*P*erlový
amulet

Perlový amulet

Jan Cimický: Perlový amulet
Vydání první
Copyright © 2010 Jan Cimický
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2010 jako svou 1563. publikaci
Přebal a vazba © 2010 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2010 Jan Ungrád
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-340-3

BARONET
Praha 2010

Jan Cimický

Perlový amulet

1.

Začalo to včerejšího večera. Valja stála u nástěnného kalendáře na zdi vedle okna a zadumaně hleděla chvíli na něj, chvíli z okna. Už skoro čtrnáct dní téměř nepřetržitě pršelo a nebe bylo šedé, zachmuřené, s bouřkovými mraky, které se objevovaly rychle a nesly s sebou ještě silnější příval deště, hromy a blesky.

Vesnice v departmentech Aveyron a Drôme byly ohrožené záplavami, meteorologové varovali před dalšími přívalovými lijáky, a v novinách a časopisech se na prvních stranách objevovaly prakticky jen katastrofické snímky vyplavených usedlostí, nových jezer a trosečníků, které evakuují v poslední chvíli pomocí vrtulníků. Tragédie lidí zcela vytlačily do pozadí politiku a různé skandální celebrity. Dokonce ani o italském premiérovi Berlusconi se v bulvárním tisku několik dnů nepsalo!

Vypadalo to, že bude pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí, jako se píše v bibli, a přijde potopa světa na ten hříšný svět...

Paul Maigret přišel domů před malou chvílí, sotva odložil deštník a svlékl sako, které stejně v tom nepříznivém čase provlhlo. Většinou chodíval z nábřeží Zlatníků pěšky, byla to příjemná procházka po bulváru Saint Michel k Lucemburské zahradě a pak kolem Pantheonu a dolů ulicí Mouffetard na náměstíčko Contrescarpe, kde s Valjou bydleli. Občas se zastavil u obchodů Gibert Jeune, kde se nabízely antikvární knihy a desky – to byla Paulova slabá stránka: rád četl a miloval hudbu, ostatně knihy už v malém podkrovním bytě nebylo kam dávat. Začal přemýšlet o tom, že

by se domluvil s dědičkou po paní domácí a připojil by si kus půdního prostoru, který by se dal snadno rekonstruovat a vznikl by tak nádherný třípokojový byt nad střechami čtvrti Mouffetard... Úvahy dostávaly stále konkrétnější podobu, protože pro dva byl jejich dosavadní příbytek sice milý a příjemný, ale v budoucnosti pro rodinu s dětmi... A Paul si uvědomoval, že tahle situace by mohla co nevidět nastat. Musí se přece jako muž postarat! Hrozně nerad by opustil tohle romantické hnízdečko, kde žil od svého příchodu do Paříže.

Měl přece kamaráda architekta, který by mu celou rekonstrukci navrhl a zařídil kompletně se svou stavební firmou, aby nevznikly žádné komplikace, bylo by to rychlé, a hlavně nepředražené.

Předběžně s majitelkou domu mluvil a měl její souhlas. Nějak však pořád nestíhal zavolat Josefa, architekta...

„Paule,“ ozvala se Valja, která stále postávala u okna. „V pátek je 14. července, co kdybychom si udělali výlet do Bretaně, už jsme tam dlouho nebyli. Kdyby sis vzal volno ve čtvrtek, máme celé čtyři dny...“

Většina Francouzů to tak dělává, když je svátek na konci týdne, naplánuje si takový „obkročák“, říká se tomu většinou *faire le pont*, prostě dělat most, a prodlužují si tak chvíle volna.

Paul neodpověděl přímo.

„A jaké má být počasí?“

„Meteorologové říkají, že prý docela pěkně, deště snad skončí v polovině týdne a pro změnu mají nastat vedřiny, až pětatřicet stupňů... Ideální pro cestu do Trébeurden, ne?“

Ano, Trébeurden! Rybářská vesnička na severním pobřeží Bretaně, na Côte d'Emeraude, kde se oba narodili a vyrůstali. Na hřbitově tam leží i Paulova maminka a tatínek a žije tam dosud jeho babička, skoro devadesátiletá čiperná osůbka. Valja věděla, kde je

Paulovo slabé místo: občas si vyčítal, že dlouho ba-
bičku nenavštívil!

„Jenže já nevím, jestli mi šéf dá volno, to víš, s dět-
mi mají přednost...“ řekl Paul nejistě, ale kdyby se
podíval na Valju, zjistil by, že se zatvářila poněkud ta-
jemně, neřekla však nic.

Uměla to s ním, nikdy netlačila na pilu, jen naznači-
la. Věděla dobře, že Paul o tom bude přemýšlet a bude
hledat možnost, jak jí to splnit. Byla si tím jista i ten-
tokrát. Nikdy nenaléhala, nikdy nevyčítala.

Paul si zul mokré mokasíny i ponožky a došel až
k ní a zezadu ji objal.

„A v butiku by za tebe zaskočila maminka?“

Valja přikývla.

Na náměstíčku Contrescarpe ukazovaly hodiny na
rohu půl osmé večer. Vinárničky a hospůdky se po-
stupně zaplňovaly hladovými hosty.

„Nezajdeme na večeři?“ napadlo Paula.

Valja se otočila, podívala se mu do očí, usmála se
a přikývla. Miloval tu její bezprostřednost!

Pod jedním deštníkem seběhli pár metrů na roh uli-
ce do oblíbené hospůdky, jen se posadili, byl u stoleč-
ku patron.

„Tak copak si dneska dáte? Mám čerstvé škebličky
na víně, ráno mi je dovezli z Bretaně, a k tomu třeba
rýnský ryzlink?“

Paul zlehka povzdychl. Jako by se najednou všich-
ni smluvili. *Moules de Bretagne!* Taková lahůdka...
V duchu si umiňoval, že určitě udělá všechno pro to,
aby mohli s Valjou odjet, ale nebyl si jist, zda se to po-
daří. Jeden z inspektorů ležel v nemocnici a čekal na
operaci a druhý, nová mladá posila, odešel na měsíční
stáž k protidrogové brigádě. Zbyli jen staří „mazáci“...

„Ano, určitě,“ souhlasila Valja za oba. Zнала Paulovu
slabost pro všechny mořské plody, i jako děti vycházeli
s kbeličky na pláž de Tresmeur, kde moře odcházel
nejdál a odhalilo dno na kilometr daleko. Stačilo jen jít

a sbírat. Kraby, co se marně skrývali pod opuštěnými kameny, nejrůznější škeble a krevetky, nádherné slávky, stačilo se projít na hodinku, a donesli domů plody moře na skvělý oběd i večeři. Samozřejmě, že taková vzpomínka ještě víc povzbudila Paulovo odhodlání bojovat za pár dnů dovolené.

Patron donesl vychlazený ryzlink a nalil do dvou sklenek, doprostřed stolu postavil kotlík se škeblami a v košíčku nakrájenou čerstvou bagetu.

„Dobrou chuť!“

Valja si nalila do prázdné sklenice vodu z karafy.

„Ty bys moc ráda zase jela do Trébeurdeny, vid’?“ zeptal se Paul.

Pokrčila rameny a přikývla. Slibovali si to od svatby, skoro tři čtvrtě roku. Mají tam společné vzpomínky, dávné přátele...

Paul se usmál, chtěl by Valje tohle přání vyplnit, i on by moc rád viděl a obešel všechna ta místa.

„Dovedeš si představit státní svátek na pláži?“

Každoročně se slaví 14. červenec na největší trébeurdenské pláži jako veliká folklorní slavnost, kam vedle Bretonců a Normandů přijíždějí pravidelně Skotové a Provensálci a celé odpoledne až do noci tu hrají hudby, tančí se, na grilu se opékají čerstvě vylovené ryby, co po ránu přivezli místní rybáři, a calvados teče proudem! A večer vyjede na La Manche veliký záchranný člun a z něho se spustí nádherný ohňostroj, který se odráží ve vodě...

Jak by nedovedl! Občas se mu taky vracejí zážitky z těch dob dětství a dospívání, někdy se mu o tom dokonce zdá.

Jako by Valja četla jeho myšlenky.

„A co naše jeskyně?“

„Naše jeskyně?“

„Už jsi na to zapomněl?“ podivila se a vypadalo to, jako by ji to zarmoutilo.

„Valjo, na to přece nezapomenu do smrti, jak tě mů-

že něco takového napadnout? Samozřejmě, že to před sebou vidím jako dneska!“

Začali pomalu jíst lahodné škebličky, které se rozevřely a žlutou barvou snad trochu připomínaly zrníčka vařené kukuřice. Omáčka se obzvláště povedla, patron byl ostatně vyhlášený kuchař, a když vařil osobně, byl to přímo kulinářský svátek. Jeho opékané jitrničky z jemných drštěk nebo kohoutek na víně, to se jen při pomyšlení sbíhají sliny!

„Jestlipak je tam pořád naše jeskyně?“

Paul se zamyslel.

„Proč by nebyla, je tam už nejmíň tisíc let! Určitě se nezměnila...“

Bylo jim oběma deset let, možná to bylo jen kamarádství, možná počínající puberta, možná první láska, kdo ví. Hrávali si spolu jako děti, a jak přibývaly roky, začaly mít jejich hry jinou náplň, a hlavně v nich bylo víc bláznivých nápadů a jiskřička společného dobrodružství.

Ta jeskyně byla vysoko ve skalním masivu na konci zálivu, kde skály z obou stran ohraničovaly největší místní písečnou pláž. Byla to prudká skalní stěna, omývaná Atlantikem.

Za přílivu se k ní mohlo dojet v loďce, ale když nastal odliv, zůstal vchod trčet vysoko ve skalní stěně a nebylo možné se odtamtud nějak dostat, pokud by tam někdo uvízl, musel čekat šest hodin, až se moře zase vrátí...

Jednou dostala Valja takový bláznivý nápad.

„Budeme si hrát na krále a královnu a tam bude náš palác!“

Pochopitelně každý nápad se musel hned realizovat, odpádlovali na gumovém člunu až ke vchodu do jeskyně a celé odpoledne si tam snili své dětské sny. O pokladu, o zlatě, které tam nechali slavní piráti ze Saint Malo... že docela zapomněli na nemilosrdný čas návratu.

Začali je hledat, nastal poplach, báli se oně, snad jestli se neutopili, padl večer a desítky dobrovolníků je hledaly podél pláže, na La Manche vyjel i záchranný člun... Našli je vystrašené a vyhladovělé kolem půlnoci... Seděli tam, drželi se v objetí, celí prokřehlí, aby se trochu zahřáli, protože foukal studený vítr, ale neměli strach. Možná je už tehdy hrálo něco víc...

„To byl průšvih!“

„Jo, vzpomínám si... táta mě seřezal, že jsem se nemohl ani posadit!“

„A mně mámuška zakázala s tebou kamarádit, že mě kazíš! ...no, ale já jsem to stejně uměla obejít!“

Pohládl něžně její ruku a zvedl skleničku.

„Tak na tu naši jeskyni a vůbec! Na všechna naše tajemství!“

Valja jen tak svlažila vínem rty.

„Copak? Nechutná ti? Mám objednat něco jiného?“ všiml si Paul.

„Ale kdepak, jen jsem nějaká unavená, dám si raději vittel anebo badoit.“

Paul přikývl, sám si dolil a pohledem hledal patrona, starého Michela.

„Copak, pane Maigrete? Nějaké přání?“ Patron měl oči všude, nic mu neuniklo, už stál u jejich stolečku. Bral je jako svoje...

„Dej nám nějakou bublinkovou vodu!“

„Badoit?“

„Třeba...“

Majitel hospůdky, pan Michel, došel až k nim, otevřel vychlazenou plastovou láhev a nalil Valje.

„A co říkáte vínečku, moji milí? Přivezl jsem ho přímo ze Strasbourgu, mám tam přízeň, mají neskutečně dobré bílé víno, jejich ryzlinky a sylvánské nemá konkurenci, to mi můžete věřit!“ Posadil se na volnou židličku vedle a nalil si hlt do prázdné sklenky, poválel znalecky v ústech a polkl. „To je kytká!“

Paul Maigret udělal stejné gesto, a dokonce zavřel oči. S majitelem hospůdky se znal od prvního dne, kdy přišel do Paříže, když začínal na slavné kriminálce u komisaře Morelona. Pan Michel byl svým způsobem jeho největší důvěrník, nahrazoval mu rodiče, když je tak náhle a najednou ztratil. Kolikrát tu seděl celý zničený, když se mu nedařilo, když nevycházel jeho intimní život, byl to právě pan Michel, který si s ním sedl, ač bylo dávno po zavírací hodině, otevřel víno a říkal mu věci, které potřeboval slyšet, třeba až do rána... asi i on ho vnímal jako syna, kterého neměl...

„Představ si,“ pokračoval v zaujatém výkladu, „říkali mi v Alsasku, že právě tahle značka vína, stará rezerva ‚Hopital de Hautpierre‘, patří k těm opravdu léčivým. Profesor Le Bonne, ten slavný lékař, udělal velice seriózní výzkum vlivu vína na lidské zdraví a prokázal, že těm místům, kde se pěstuje a pije bílé víno, ryzlink, se epidemie virové chřipky vždycky vyhnou, nikdy tam neonemocní lidé, kteří pijí pravidelně, denně, svoji dávku! Není to úžasné? Je to přece jen lék! Copak jsi o tom nikdy neslyšel?“

Paul Maigret pokrčil rameny a znovu donesl sklenku ke rtům, nemohl jen tak pana Michela zarmoutit. Byla to přece mužská záležitost! Copak ženská může posoudit takovou jemnou kvalitu?

„To vínečko je opravdu excelentní,“ prohlásil nahlas a pan Michel se celý rozzářil. Asi mu záleželo na tom, aby měl to nejlepší, co lze hostům nabídnout!

Štíhlá „pistolová“ lahvička stála uprostřed stolu v chladivém kovovém džberu.

„Tady nikdy nepodáváme nějaké mizerné víno, tady nikdy, to je tradice,“ celý se pýchou nadmul. Ano, Paul dobře věděl, že ve víně se pan Michel vyzná jako nikdo jiný v celé čtvrti! „Taky proto se sem odjakživa stahují osobnosti!“ dodal významně a dal tím najevo, že Paul Maigret a jeho žena mezi ty nejvýznamnější

patří, a proto mohou užívat privilegium nejlepšího dovezeného vína...

Venku stále přšelo, ale uvnitř bylo příjemně.

„Za chvíli přijde jeden mladý konzervatorista a zahraje na kytaru svoje písničky, má obrovský talent,“ prorokoval pan Michel, „uvidíte sami.“

A, jako by to přímo načasoval, otevřely se dveře a dovnitř vnikl vlhký vzduch a několik dešťových kapek dolétlo až k jejich stolu.

„Prosím, tady je,“ řekl pan Michel a mladému muži, který vstoupil, vyšel dva kroky naproti. „Pojďte, posaďte se tady ke stolu,“ vybídl ho, „představím vás panu Maigretovi z nábřeží Zlatníků a jeho paní!“

Mladý muž odložil kytaru v nepromokavém obalu ke stěně a zvědavě přisedl.

„Vy jste opravdu pan Maigret? Ten Maigret z kriminální policie?“

Paul se usmál a podal mu ruku.

„Jsem i nejsem. Vy asi znáte spíš mého jmenovce, z knížek...“

Muzikant pohlédl z jednoho na druhého a zkoumal, jestli si z něho náhodou někdo nedělá legraci. Všichni se ale tvářili samozřejmě, a to ho zřejmě uklidnilo a rozptýlilo jeho pochybnosti.

Pan Michel mu nalil sklenku ryzlinku, ale mladý muž zřejmě nepatřil ke znalcům vína, připil si a bez komentáře svlékl obal z nástroje a začal ladit kytaru, která v tom dešti a vlhku potřebovala ošetření.

Zatímco se muzikant soustředěně věnoval svému nástroji, pan Michel svým hostům šeptem vysvětloval.

„Je mu teprve dvacet, ale má před sebou velkou kariéru, to mi můžete věřit, vyznám se v tom. Tady, v naší hospůdce, začínal i Georges Brassens a Hugues Aufray, i Barbara tady hrála zpívala... jo, to byly doby...“ zasnul se.

Paul Maigret ani Valja padesátá a šedesátá léta nezažili, ale znali všechny ty klasické šansony, které ni-

kdy nezevšedněly! Hlavně Valja, která milovala poezii, snad i proto, že slovanská duše v sobě má hodně citu, si jejich alba často přehrávala a uměla většinu textů zpaměti. V duchu záviděla všem, kteří zažili tu dobu muzikantských sklípků na rue Mouffetard, vždyť i na ulici tu hrávali harmonikáři, jak vyprávějí místní rodáci! O sobotních letních večerech se prý ulička proměnila v několik tanečních sálů, byly to pravidelné bály přímo na ulici a na všech malých náměstíčkách až ke kostelu svatého Medarda.

„Tady dal dohromady Aufray svoji první skifflovou skupinu a zahrál tady *Santiano*!“ vzpomínal nostalgicky pan Michel. Všichni ve zdejší čtvrti věděli, že stejně jako kdysi jeho otec, je pan Michel velkým mecenášem mladých talentů. Na jedné stěně, pokryté letitými fotografiemi, byly samé slavné tváře a jejich podpisy. Některé už bledly v ubíhajícím čase, ale bylo to skutečné muzeum pařížského šansonu.

Paul poslouchal a vnímal atmosféru kolem sebe jako houba, do které se všechno vpíjí. Byl rád, že i Valja se tu cítí stejně jako on, protože sdílená radost a zážitek je vždycky dvojnásobný.

Santiano! Tuhle písničku zpívali všichni od dětství ve všech prázdninových koloniích a při všech příležitostech. A pro Paula i Valju bylo to námořnické téma, o lodi, která odjíždí z nedalekého bretaňského přístavu v Saint Malo, obzvláště blízké!

„Jmenuje se Roger Corentin,“ sděloval pan Michel šeptem, aby informace byla úplná, „a ještě o něm uslyšíme! Na to mám čich!“

Roger Corentin doladil a postavil se s kytarou doprostřed, přímo pod slavnou stěnu vzpomínek, a rovnou začal hrát. Dotýkal se jemně strun, jejichž zvuk pod jeho prsty hladil i provokoval, a zpíval hedvábným barytonem.

I ostatní hosté ihned zpozorněli, byli mezi nimi možná stálí posluchači, ale jistě i náhodní hosté,

možná i turisté a cizinci. Tohle přece patří k obrazu Paříže!

Valja zavřela oči a soustředěně se zaposlouchala.

I Paul vnímal zpívaný text. Byl jemný a poetický, taková upřímná zpověď. Vždycky záviděl umělcům, že umějí tak přesvědčivě zpívat o prostých věcech, o touze, o smutku, o lásce...

„Tohle je písnička z jeho prvního cédéčka,“ vysvětloval pan Michel šeptem. I on stál a poslouchal s hrdoostí text, který se nesl jeho hospůdkou na rohu ulice Pot de Fer. „Bude mít název *Noc*,“ dodal ještě. A šanson se vznášel...

*...Skončil už další den
a borké slunce obešlo zemi
jsem šťastný, jsem spokojen
tak zvláště i těžko je mi
jsi příliš vzdálená, já vím
zvolna mi unikáš do snění
nebci tě spoutat ani tím
že svět se láskou promění
mysl má jen něžné dotýkání
dvou borečnatých čel
schovám do rozltesených dlaní
to málo, co jsem měl
a nasypu ti všechno do spánku
lebkého jak křídla včel
ve vůni jasmínu a heřmánku
Povíš mi, co bych slyšet chtěl...*

Roger Corentin zpíval celou hodinu, jako by ho hudba stimulovala, a veškerý život v hospůdce se zastavil, jen sklenky občas cinkly, jak je posluchači vraceli na stolky před sebou. Za potlesk, kterým ho přítomní odměnili pokaždé, by se nemusel stydět ani renomovaný umělec!

Když skončil, obešel jako obvykle osazenstvo s košíčkem, kde rychle přibývaly nejen drobné mince, ale

také bankovky, oceňující jeho výkon. I Valja přidala desetieurovou! Mladý muž shrnul svůj výdělek do kapsy obalu a rychle se rozloučil.

„Není úžasný?“ zeptal se pan Michel. „Říkal jsem vám to!“ Byl opravdu pyšný na svůj nový objev a těšilo ho, že se mohl pochlubit.

Opravdu nádherný večer! Odcházeli naplnění dojmy až po půlnoci...

Během večera přestalo pršet a nebe se vyjasnilo, i nad Paříží zářily hvězdy, a to se stávalo málokdy.

„Vidíš, třeba se tentokrát meteorologové trefili! Na 14. července bude krásně!“ řekla Valja nenápadně a Paul tomu velice dobře rozuměl. Nepatřila k ženám či dívkám, které se tvrdošíjně snaží probjovat svoje přání za každou cenu i obětí! Jen naznačila a nechala ho, aby si to sám přebíral. Znamenalo to: byla by škoda, kdybychom nemohli jet!

Paul byl v duchu rozhodnut, že udělá všechno možné i nemožné, aby jí to naznačené přání splnil, vždyť i on by rád znovu viděl své rodné přístavní městečko, hlavní ulici svažující se od kostela a radnice dolů k moři, k plážím a přístavu, k plachetní škole někdejšího olympijského vítěze v jachtingu Philipa Joppé, prošel se po pašeráckých stezičkách v kapradí nad skalisky...

Neřekl na to nic, ale Valja věděla, že to zaregistroval. Nemusela tlačit na pilu. Venku se pohybovaly davvy sem a tam, jako by nebyla tak pokročilá hodina, všichni rozradostnění změnou počasí, zmizely deštníky a pláštěnky a nikdo nespěchal.

Když se vyšplhali domů do podkroví, Valja otevřela okno a dovnitř vnikal svěží chladný vzduch.

„Vzpomínáš si na naše tajemství?“ zeptala se najednou.

„Perlový náhrdelník? To víš, že ano. Na tu jedinou perličku, co jsme našli v jedné ústřici a schovali ji v ‚naší‘ jeskyni... Slíbil jsem ti, že takových perel najdu sto a udělám ti z nich náhrdelník!“

„Já vím...“ Pohládila ho po vlasech. „Jdi spát, přijdu hned!“ a zmizela v koupelně. Paul slyšel, jak ve sprše dopadají kapky vody na kachlíky a zmocnil se ho nádherný pocit spokojenosti. Zavřel oči a přemýšlel, co nazítří řekne komisaři Morelonovi a jak ho přesvědčí, aby mu dal aspoň den volna.

Usnul ještě dřív, než se Valja vrátila do ložnice, ani necítil, jak ho zlehka políbila na rty a usmála se. Na věžních hodinách chrámu svaté Jenovéfy na vrcholku Pantheonu odbíjela jedna hodina.

2.

Vstal potichu, aby ji neprobudil, dělal to tak každé ráno. Uvařil v kávovaru čerstvou kávu a v rychlosti se běhl na roh náměstíčka Contrescarpe do pekařství pro křupavé croissanty a jednu bagetu. V kuchyňce si pak dal hrnek kávy, snědl jeden máslový loupáček a opatrně za sebou zavřel, aby nerušil poslední minuty ranního spánku. Valja v tu dobu většinou nespala, ale nechtěla mu kazit radost a vnímala jeho pozornosti jako důkaz citu. Vstala, jakmile za ním zapadly dveře a uslyšela, jak sbíhá po schodech.

Paul se vydal na svou každodenní cestu do práce na nábřeží Zlatníků, pozvolna procital na svěžím vzduchu a registroval pravidelný stereotyp všech lidí a činností, metaře u gymnázia, který pravidelně v sedm hodin pouští hydrant, aby nametl odpadky proudem vody do stok, školníka, který splachuje chodník před školou a zametá, dvě nebo tři starší ženy, venčící své pejsky, uniformované policisty na bulvárech při ranní obchůzce, kteří ho zdravili přátelským gestem, mlčící hlouček na stanici autobusu...

„Pane inspektore, máte tady nějaká lejstra,“ hlásil strážník ve vrátnici a podal Maigretovi tlustou obálku. „Přinesli to včera večer z protidrogové brigády v Nanterre, prý je tam něco důležitého k nějakému případu...“

Maigret poděkoval a vyběhl po zadním schodišti do druhého patra, bral to po dvou schodech a zdůvodňoval si sám své počínání potřebou sportovního pohybu... Když nastoupil na kriminálku, vyběhl, ani se nezadýchal. V poslední době jako by ztrácel fyzičku!

Inspektor Loiseau seděl v kanceláři a něco soustředěně studoval na počítači.

„No jo, inspektor Hračička,“ prohlásil Paul, když vstoupil dovnitř. Ale Loiseau se ani neohlédl.

„Mě nemůžeš naštvat, mladíku! Pojd' se podívat, mám tady pro tebe lahůdku! Na toho tvého Dimitresca vydali zatykač v Praze, Bratislavě, a dokonce i v Rusku a Maďarsku!“

Záznamy Interpolu uváděly i důvody a činy, jichž se Dimitrescu dopustil.

Na území čtyř evropských států získával mladé dívky do dvaceti let, kterým nabízel výhodnou a dobře placenou práci v zahraničí jako au pair, důvěryhodnost mu paradoxně dodávala nevratná záloha, kterou za zprostředkování požadoval. Rozvětvená síť nadháněčů fungovala na úrovni, se zázemím, fingovanými kanceláři, seriózně vyhlížejícími pracovníky. Požadavek zněl na částečnou znalost angličtiny anebo francouzštiny...

Byl to zdařilý a záludný podvod. Na nabídky se natchytl zatím přesně nezjištěný počet dívek, které zaplatily zálohu v eurech, zaslaly svou fotografii a pak v dobré víře odcestovaly do Itálie anebo Francie, kde měly být prostřednictvím agentury uvedeny do rodiny. Nic z toho se však neuskutečnilo, hned na nádraží nebo na letišti se jich ujali Dimitrescovi lidé, dívky odvezli do opuštěné továrny v Bobigny na okraji Paříže, zavřeli ve sklepních, dříve skladových, prostorách bez oken a tam je začali zpracovávat.

Dívkám odebrali pasy a mobilní telefony, za každý pokus utéct je surově tělesně trestali, pálili na rukou a nohou cigaretami, bili a trýznili hladem a žízní. Nejdéle za čtrnáct dnů se každá psychicky složila, dostávala léky na uklidnění a byla předána do nějakého vybraného podniku, kde se od ní vyžadovala jen poslušnost a spolupráce v sexu. Některé dívky musely za „směnu“ obsloužit až pět mužů, vyhovět i jejich zvrá-

ceným sexuálním praktikám, a hlavně mlčet. Většina se nakonec smířila s osudem a ani se nepokusila o odpor.

I Maigret musel konstatovat, že organizace fungovala téměř bezchybně, nikdo o ní nevěděl, dokonce ani mravnostní složky policie. K odhalení celé sítě došlo spíše náhodou, když jednou vezli dívku ke klientovi domů, auto havarovalo a řidič i ochranka byli těžce zraněni, poraněná byla i dívka, ale nikdo nemohl zabránit tomu, aby se dostala do nemocnice, takže se obtížně zjišťovalo, kdo to je a co vlastně ve Francii dělá. Popáleniny od cigaret na vnitřní straně stehů byly nápadné, a tak to ošetřující lékař oznámil policii. Rozjelo se zprvu standardní pátrání, ale velice rychle se začal rýsovat případ, který se očividně rozrůstal. Když dívka nabyla vědomí, zprvu nechtěla vůbec mluvit a byla ve velmi špatném psychickém stavu. Teprve s pomocí psychologa a psychiatra se s ní podařilo navázat kontakt...

Profesor Jean Garabé, který ji vyšetřil a provedl i znalecké zkoumání, ve svém posudku mimo jiné napsal:

...vyšetřovaná osoba ženského pohlaví, stáří 21 let, podle dalších šetření české národnosti i státní příslušnosti, přijatá bez dokladů. Zprvu nelze navázat verbální kontakt, negativismus, dominuje prima vista vystrašený a úzkostný, až vyplašený habitus, nedůvěra. Po dvou dnech se konečně podařilo jednoduchý kontakt navázat, dívka hovoří francouzsky, vystudovala gymnázium a nedostala se na vysokou školu, proto prý přijala nabídku na místo au pair ve Francii, aby si získala znalost jazyka.

Objektivně: vyděšená, anxiousní, deprimovaná, v hlubokém reaktivním šoku na základě přestálého trýznění a ponižování lidské důstojnosti, orientace zprvu jen rámcová, posléze přesná jen vlastní osobou, místem, časem i situací pouze naznačená, dynamogenie pokles-

lá, téměř nulová aktivita i spontaneita, iniciativa podprahová, děšové reakce. Myšlení koherentní, s významným omezením sféry záběru, pozornost těkavá, úzkostná, dominující myšlenky ovlivněné vitálním strachem, vědomí lucidní, avšak utlumené, vnímání bez poruch. Apatie, anhedonie, nejistota, permanentní obavy a strach z trestání a bolesti, snaha vytěsnit děsivé zážitky, která je motivována potřebou životního bezpečí, útekem do infantilních primitivních reakcí. Vegetativní a emotivní labilita, depresivní trend. Jedná se o velmi těžké psychické trauma, které bude následně vyžadovat systematickou psychoterapii dlouhodobého charakteru v chráněném prostředí. Prozatím nasazena v rámci první psychiatrické pomoci protiúzkostná a šetrná antidepressivní terapie. Lze zvážit i hypnoterapii.

Doporučení: z hlediska medicínského je třeba urychleně navázat kontakty s její rodinou a příslušnými orgány (zastupitelský úřad, Policie České republiky), aby se pobyt v místě traumatu zbytečně neprodlužoval a bylo možné pacientku co nejdříve transportovat do jejího přirozeného domácího prostředí, které by jí nepřipomínalo, co v nedávné minulosti prožívala.

Maigret nahlédl kolegovi přes rameno. Na obrazovce figuroval výčet všech dosud známých trestních stíhání v nepřítomnosti na osobu jménem Dimitrescu.

„Gratuluju,“ řekl Loiseau zlomyslně, „tohle ti vydrží až do penze!“

Paul Maigret povzdychl. Zrovna teď by raději řešil nějaký jednodušší a snadný případ, aby v těch zbývajících několika dnech do státního svátku měl hotovo a mohl s čistým svědomím požádat Morelona o ty dva dny volna.

„Mimochodem, ten Dimitrescu je hledán u nás také pro daňový únik, má ve Francii několik heren, a jak se

ukázalo, asi bude mít víc těch tajných.“ Loiseau vstal a nabídl kolegovi svou židli.

„Jen se podívej, máš tady všechno pohromadě. Hledal jsem něco ohledně vraždy v Passy a na tohle jsem padl náhodou, napadlo mě, že tě to bude zajímat...“

Na obrazovce se postupně vystřídal několik stránek, na každé neuvěřitelné mafiánské praktiky.

„Hned mi bylo jasné, že až se otevřou hranice pro některé nové země, bude se to tady hemžit všelijakými dobrodruhy a darebáky...“ mumlal si Loiseau, starý praktik, bez nějakých iluzí o mírumilovných turistech a milovnicích umění, kteří se pohnou do města na Seině. „Nezapomeň, že mezinárodní zločin, a hlavně kuplířství, je dneska kšeft, který má veliký boom. Obávám se, že tohle je jen vrchol ledovce, asi se brzy dočkáme dalších překvapení.“

Mladší kolega zíral na obrazovku a jen vrtěl hlavou.

„Člověče, tak tohle prasklo jen náhodou, ale kdo ví, jak dlouho to funguje a kam to všude dosahuje! Kdyby aspoň bylo možné vyslechnout jednoho z těch dvou chlapů, co s ní byli v autě!“

Oba však byli sice hlídáni na resuscitačním oddělení nemocnice Hopital Dieu, ale podle doktorů je jejich stav neslučitelný se životem a je jen otázka, kdy budou odpojeni od přístrojů. Existuje jen malá naděje, že by se situace mohla zlepšit a umělý spánek byl ukončen jinak než exitem.

Maigret měl toho všeho plnou hlavu.

„To si moc iluze nedělej, zázraky se možná stávají o filipojakubské noci, ale v normálním životě určitě ne,“ zabručel starý praktik Loiseau, „spíš zkus vyslechnout tu dívku, jestli ji ještě nechali v nemocnici! Zatím máš jen základní informace od dálniční policie a docela podrobný protokol. Jenže tím to končí!“

Paul věděl, že musí jít tou jedinou konkrétní cestou. Od výslechu dívky se může odvinout další směr pátrání.

„Dík za informace,“ řekla posadil se ke svému stolu. Hledal chvíli v papírech, a když konečně našel protokol od kolegů z okružního bulváru, spokojeně zamručel a začel se.

Bylo to skutečně tak, jak Loiseau předpokládal, na jedné stránce několik neověřených faktů, nesporná byla jen existence týrané a zneužívané české dívky a nekonkrétní informace o organizaci, která na území Paříže a zřejmě i jinde ve Francii provozovala nucené sexuální služby.

„Police secour“ odvezla sanitkou oba muže a dívku do nemocnice, ale protože přijímající lékař byl puntičkář, při podrobném vyšetření našel poranění, která evidentně nesouvisela s havárií! Dostal podezření na „domácí násilí“ (nevěděl, že muži, které přivezli zároveň, k dívce vlastně nepatří), proto zavolal na nejbližší policejní služebnu u Hôtel de Ville a celý případ se dostal do obrátek.

Inspektor, který byl vyslán, aby záležitost prověřil, po konzultaci s komisařem v Latinské čtvrti zakázal, aby k dívce měl kdokoliv přístup, nechal hlídat oba muže, i když byla pramalá naděje, že by mohli sami odejít, mohl je však někdo „zlikvidovat“, a nebylo by to poprvé, kdy si mafiáni vyřizují mezi sebou nemilosrdně účty. Dívka příliš nemluvila, ale to, co přiznala, stačilo.

Případu se ihned ujala mravnostní brigáda a podle záznamu již následující den měli tip na prostory opuštěné farmaceutické továrny, respektive jejího provozu v Bobigny. Když na místo dojela ozbrojená skupina, byly již prostory prázdné. Někdo jim asi dal echo...

Takže vlastně pořád nic.

Inspektor Maigret si připravil list čistého papíru a zamyslel se.

Naučil se od svého šéfa Morelona jednu důležitou věc: hned v počátku vyšetřování si načrtnout postup a jít podle takového „jízdního řádu“ bod po bodu,

třeba jej občas opravit, doplnit, ale na nic nezapomenout.

Co všechno musí zajistit, aby kamínky do mozaiky postupně zapadaly?

- Zjistit, kde má bydliště Dimitrescu, zdali je ve Francii, případně v Paříži, a zda by ho bylo možné někde vyslechnout.
- Spojit se e-mailem s národními policiemi v Evropě a požádat o předávání informací o hledaném, na něhož je vydán několikanásobný zatykač.
- Nechat přeložit žádosti o zadržení, a hlavně se seznámit s důvody, proč je hledán hned ve čtyřech zemích, posoudit, zda se jedná o stále stejný druh nezákonné činnosti.
- Zjistit u finanční správy, zda D. platí řádně daně a nemá-li vůči němu stát nějaké jiné pohledávky.
- Zjistit co nejpodrobněji, jaké podnikatelské oficiální aktivity D. ve Francii má, a pokusit se získat i detaily o jeho tajném podnikání.
- Zajít do Hopital Dieu a promluvit s dívkou, získat další podrobnosti o jejím zneužívání, promluvit s lékařem o jejím stavu, kontaktovat její rodinu a instituce v Praze prostřednictvím zastupitelského úřadu.
- Totéž se dvěma muži, kteří s ní byli v autě, pokud bude možná komunikace.
- Spojit se s kolegy na mravnostní brigádě a požádat o spolupráci.
- Zajet do Bobigny a prohlédnout si prostory, případně si promluvit s někým v okolí, zda nemá poznatky, které by mohly být důležité.
- Hledat stopy, kam byly převezeny ostatní dívky (významná spolupráce s mravnostním!), pokud bude nutné a bude známo, kde dívky jsou, jejich osvobození protiteroristickou brigádou.

Paul dopsal seznam úkolů právě ve chvíli, kdy mu na stole zazvonil telefon.